

РЕШЕНИЕ

№ 448

гр. Враца, 26.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, IV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван Цв. Иванов

при участието на секретаря Анита Людм. Петрова
като разгледа докладваното от Иван Цв. Иванов Гражданско дело № 20221420100001 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Делото се движи по общия исков ред на чл. 124 и следващите от ГПК.

Образувано е по искова молба на Н. М. Н. с ЕГН ***** и адрес гр. ***, ул. „*****“ № **, ет. **, ап. 5 срещу „ЗАД Булстрад Виена Иншурънс груп“ АД с ЕИК 000694286, седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Позитано“ № 5.

В същата се твърди, че по отношение на застрахованото от ищеца, в качеството на ползвател на застрахователна услуга, при ответника „ЗАД Булстрад Виена Иншурънс груп“ АД МПС марка „*****“, модел „*****“ с рег. № *****, собственост на „Мого България“ ООД, се е реализирал застрахователен риск – пътно-транспортно произшествие, при което неустановено МПС е нанесло щети на посочения в исковата молба автомобил, който по същото време е бил в паркирано състояние. Поддържа се, че по подадено от ищеца на 06.10.2020 г. заявление е била образувана щета № *****, а на 07.10.2020 г. били предадени на ответника всички необходими документи за произнасяне по преписката и били извършен оглед на автомобила и опис на щетите. С писмо с изх. № ЛГ-06916/08.10.2020 г. ответникът отказал да изплати застрахователно обезщетение по заведената претенция, като приел, че ищецът при сключването на застрахователния договор не е изпълнил задълженията си по чл. 362 от КЗ писмено, точно и изчерпателно да отговори на поставените му в предложението за сключване въпроси, както и че е налице непокрит риск, позовавайки се на т. 1.22 от общите си условия, предвиждащи, че застрахователят не изплаща застрахователно обезщетение за загуба или повреда в случаите на събития (без

обсебване), настъпили, когато МПС е отдадено на лизинг. Претендира се посоченото в исковата молба частично вземане от действително дължимото застрахователно обезщетение, както и направените по делото разноски.

Искането към съда е да осъди ответника да заплати на ищеца сумата 1 500,00 лева, представляваща частично вземане от общото вземане в размер на 17 300,40 лева – главница за дължимо, но неплатено застрахователно обезщетение по договор „Автокасco” на моторно превозно средство (МПС) от 25.09.2020 г. между страните, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба-04.01.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

С определение от 02.06.2022 г. съдът на основание чл. 146 от ГПК е одобрил окончателния доклад по делото, съгласно който предявният иск следва да се счита предявен за цялата сума 17 300,40 лева - главница за пълна обезвреда на всички вреди по щета № ***** в ответното дружество, а с определение от 30.06.2022 г. съдът е допуснал изменение на иска, като същият да се счита предявен за сумата 9 210,04 лева.

Искът е с правно основание чл. 386, ал. 2, във вр. с чл. 405, ал. 1, във вр. с чл. 108, ал. 1, т. 1 от Кодекса на застраховането (КЗ).

В срока за отговор, ответникът е подал такъв, като е оспорил предявения иск по основание и размер, като е противопоставил следните възражения: възражение за наличие на „тотална щета“, с оглед на което правоимащо лице по застрахователния договор е лизингодателят „Мого България“ ООД; при условията на евентуалност, с оглед неизпълнение на договорни задължения на ищеца, се прави изрично възражение с правно основание чл. 395, ал. 4, изречение 2 от КЗ за намаляване на дължимото застрахователно обезщетение, както и, с оглед неплащане от страна на ищеца на последната вноска по застрахователната полица, се прави възражение с правно основание чл. 103, във връзка с чл. 104, ал. 1, изречение 1 от ЗЗД за прихващане на евентуално дължимото от ответника застрахователно обезщетение със сумата 1 477,56 лева-неплатени от ищеца втора, трета и четвърта вноска по застрахователната полица. Твърди се също, че размерът на претендираното обезщетение е завишен, тъй като действителната стойност на процесните щети е по-ниска от претендираната сума. Оспорва се наличието на материалноправна и процесуалноправна легитимация на ищеца да предяви настоящия иск и се поддържа, че при изчисляване на обезщетението следва да бъде приспадната остатъчната стойност на запазените части на увреденото МПС. Претендират се разноски.

Съдът е конституирал на основание чл. 219 от ГПК "Амиго Финанс" ЕООД (с предишно наименование „Мого България“ ЕООД) с ЕИК 204009205, седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Г. М. Д.“ № 16А в качеството на трето лице помагач по делото на страната на ответника.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното:

По делото е представена застрахователна полица № ***** от 26.09.2020 г., от която е видно, че третото лице помагач по делото "Мого България" ЕООД, в качеството си на

лизингодател по договор за финансов лизинг, е застраховал при ответника „Булстрад Виена Иншурънс груп“ АД лек автомобил марка „*****“, модел „*****“ с рег. № *****, рама № *****, при условията на „Автокаско“, за застрахователна сума в размер на 1 970,12 лева, със срок на действие от 26.09.2020 г. до 25.09.2021 г. Видно от отбелязването в полицата, застрахователят е платил първата от общо четирите вноски, която е в размер на 492,56 лева.

По делото са представени Общи условия за застраховка „Автокаско“ на автомобили на ответното дружество.

На 06.10.2020 г. ответното дружество е получило уведомление за настъпило застрахователно събитие по горепосочената полица, образувана е щета № ***** и на 07.10.2020 г. е извършен оглед на автомобила.

В хода на работа по щетата ответникът установил, че увреденият автомобил е отдаден на лизинг, като с писмо с изх. № *****/***.****.* г. ответникът отказал да изплати застрахователно обезщетение по заведената претенция, като приел, че ищецът при сключването на застрахователния договор не е изпълнил задълженията си по чл. 362 от КЗ писмено, точно и изчерпателно да отговори на поставените му в предложението за сключване въпроси, както и че е налице непокрит риск, позовавайки се на т. 1.22 от общите си условия, предвиждащи, че застрахователят не изплаща застрахователно обезщетение за загуба или повреда в случаите на събития (без обсебване), настъпили, когато МПС е отдадено на лизинг.

Представено е и предложение за сключване на застраховка "Каско", подписано от застрахователя "Мого България" ЕООД, в което е посочено, че застрахованият автомобил няма да се отдава под наем/лизинг.

Видно от служебна бележка от 12.10.2020 г. на РПУ гр. Враца (л. 86 от делото), на 04.10.2020 г. същият е заявил, че на 03.10.2020 г. в гр. Враца, местността "****" № 1 е забелязал пробити дупки с остър предмет на преден капак, лява предна и задна врати, заден десен калник, преден десен калник, таван и преден ляв фар на лек автомобил марка „****“, модел „****“ с рег. № ***, собственост на брат му Н. М. Н..

По делото е изслушана и приета авто-техническа експертиза. От заключението на вещото лице се установява, че действителната пазарна стойност на застрахования автомобил към датата на настъпване на застрахователно събитие е 15 500,00 лева. За възстановяването на застрахования автомобил са необходими средства (материали и труд) на стойност 9 210,04 лева.

Видно от представените от третото лице помагач преписи от писмени документи (л. 116-162 от делото), по договора за финансов лизинг относно процесния автомобил е извършено пълно предсрочно погасяване на задълженията от лизингополучателя Н. М. Н., като по негово искане на 12.05.2022 г. правото на собственост върху автомобила е прехвърлено на трето за договора лице - К. Н. Ц..

Въз основа на гореизложеното съдът прави следните правни изводи:

Предмет на главните искове са претенциите на ищеца Н. М. Н. за заплащане на сумата 9 210,04 лева, представляваща главница за пълна обезвреда по процесната застрахователна щета. Ищецът се е легитимирал като титуляр на правото да получи застрахователното обезщетение с договор за лизинг, по който се явява лизингополучател, а лизингодател към момента на сключване на застрахователния договор е собственикът на увредения автомобил "Мого България" ЕООД.

При настъпване на покрито от договора застрахователно събитие за застрахователя възниква задължение, съгласно чл.405, ал. 1 КЗ, да заплати на застрахования уговореното застрахователно обезщетение в размер, определен по правилото на чл. 386, ал. 2 от КЗ.

Съгласно чл. 384, ал. 2, т. 1 от КЗ, по повод изплащането на обезщетение по застраховка на лизингово имущество лизингополучателят има права на застрахован, като при частични вреди обезщетението се изплаща на лизингополучателя.

Съгласно чл. 413, ал. 1 от КЗ, ако по време на действието на застрахователния договор застрахованото имущество бъде прехвърлено, приобретателят встъпва в правата и задълженията на застрахования по застрахователния договор.

Между страните не се спори, а и от представените по делото доказателства безспорно се установява, че към датата на процесното събитие – 06.10.2020 г., застрахованият и застраховащият са били обвързани от валидно застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Автокаска“ за процесния автомобил, както и че посоченото в уведомлението за щета застрахователно събитие е настъпило в срока на действие на застрахователния договор.

Съдът намира за неоснователно направеното от ответната страна възражение относно наличието на изключен риск по т. 1.22 от общите си условия, предвиждащи, че застрахователят не изплаща застрахователно обезщетение за загуба или повреда в случаите на събития (без обсебване), настъпили, когато МПС е отдадено на лизинг. Въпреки, че в предложението за сключване на застраховка "Каска", подписано от застраховащия "Мого България" ЕООД, в което е посочено, че застрахованият автомобил няма да се отдава под наем/лизинг, следва да се посочи, че в самата застрахователна полица и в придружаващото я свидетелство за регистрация на МПС ясно е посочено, че собственик и лизингодател е "Мого България" ЕООД, а лизингополучател е ищецът Н.Н., при което съдът приема, че пред застрахователя своевременно и точно е посочена информацията за сключен договор за лизинг, както и кои са страните по него и че липсва неизпълнение на договорни задължения от страна на ищеца Н.Н..

При настъпване на покрито от договора застрахователно събитие за застрахователя възниква задължение, съгласно чл. 405, ал. 1 от КЗ, да заплати на застрахования уговореното застрахователно обезщетение в размер, определен по правилото на чл. 386, ал. 2 от КЗ.

Съгласно чл. 384, ал. 2, т. 1 от КЗ, по повод изплащането на обезщетение по застраховка на лизингово имущество лизингополучателят има права на застрахован, като

при частични вреди обезщетението се изплаща на лизингополучателя.

Неоснователно е възражението на ответника, че е налице тотална щета по смисъла на чл. 193, ал. 4 от КЗ, тъй като същото не е направено при произнасянето по застрахователната преписка, а едва с отговора на исковата молба, като наред с това твърденията за наличие на тотална щета се опровергават от приетото заключение на съдебната авто-техническа експертиза.

При настъпване на покрито от договора застрахователно събитие за застрахователя възниква задължение, съгласно чл. 405, ал. 1 от КЗ, да заплати на застрахования уговореното застрахователно обезщетение в размер, определен по правилото на чл. 386, ал. 2 от КЗ.

Съгласно чл. 413, ал. 1 от КЗ, ако по време на действието на застрахователния договор застрахованото имущество бъде прехвърлено, приобретателят встъпва в правата и задълженията на застрахования по застрахователния договор.

Видно от представената застрахователна полица срокът на действие на застрахователния договор е до 25.09.2021 г., а прехвърлянето на собствеността върху застрахования автомобил в полза на третото по делото и по договора за лизинг лице К. Н. Ц. е извършено на 12.05.2022 г., т.е. застрахованото имущество не е придобито в срока на действие на договора за застраховка, поради което К. Н. Ц. не е встъпил в правата на застрахования, в качеството на лизингополучател, ищец Н.Н.. Претенцията на последния се основава на качеството му на лизингополучател към момента на настъпване на застрахователното събитие.

Съгласно чл. 408, ал. 1 от КЗ застрахователят може да откаже плащане на обезщетение само в изчерпателно изброени случаи, а именно: при умишлено причиняване на застрахователното събитие от лице, което има право да получи застрахователното обезщетение; при умишлено причиняване на застрахователното събитие от застрахования с цел получаване на застрахователното обезщетение от друго лице; при неизпълнение на задължение по застрахователния договор от страна на застрахования, което е значително с оглед интереса на застрахователя, било е предвидено в закон или в застрахователния договор и е довело до възникване на застрахователното събитие и в други случаи, предвидени със закон.

В конкретния случай не се установява наличие на основание за отказ да се изплати застрахователно обезщетение.

По делото е приета авто-техническа експертиза, от заключението на която се установява, че действителната стойност на щетите по застрахования автомобил към датата на настъпване на застрахователното събитие възлиза на 9 210,04 лева.

Съдът приема за основателно направеното от ответника възражение с правно основание чл. 103, във връзка с чл. 104, ал. 1, изречение 1 от ЗЗД за прихващане на евентуално дължимото от ответника застрахователно обезщетение със сумата 1 477,56 лева-неплатени от ищеца втора, трета и четвърта вноски по застрахователната полица, тъй като

между страните не е спорно, че те имат насрещни изискуеми задължения и следва да бъде извършено прихващане до така посочения размер на по-малкото от тях.

Следователно предявеният иск се явява основателен и доказан до размера от 7 732,48 лева, а за разликата до пълния предявен размер следва да бъде отхвърлен като погасен чрез прихващане.

При този изход на делото и при съобразяване на направения частичен отказ от иска в съдебното заседание на 30.06.2022 г. и извършеното прихващане, на ищеца се следват направените по делото разноски, съразмерно с уважената част от иска. Ищецът е направил разноски за държавна такса, депозит за вещо лице и внесен адвокатски хонорар в общ размер на 2 043,00 лева, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК, от които му се следват 913,13 лева.

Съдът приема за неоснователно направеното от ответната страна възражение с правно основание чл. 78, ал. 5 от ГПК за намаляване на размера на платеното от ищеца адвокатско възнаграждение, тъй като адвокатското възнаграждение се доближава до минималното такова по Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения и тъй като предвид характера на исковата претенция и процесуалното поведение на ответника по делото е назначена и изслушана авто-техническа експертиза и са допуснати и събрани множество доказателства, при което следва да се приеме, че заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение съответства на действителната правна и фактическа сложност на делото.

Ответникът е направил разноски за държавна такса за съдебно удостоверение-5,00 лева и сумата 200,00 лева-юрисконсултско възнаграждение, определено от съда на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37, ал. 1 от ЗПП, във вр. с чл. 25, ал. 1 от НЗПП. От общо направените разноски в размер на 205,00 лева, съразмерно на частичния отказ от иска и възражението за прихващане, на ответника се следва сумата 113,37 лева.

Воден от гореизложеното, Врачанският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 386, ал. 2, във вр. с чл. 405, ал. 1, във вр. с чл. 108, ал. 1, т. 1 от КЗ „ЗАД Булстрад Виена Иншурънс груп“ АД с ЕИК 000694286, седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Позитано“ № 5 **да заплати** на Н. М. Н. с ЕГН ***** и адрес гр. ***, ул. „***“ № **, ет. **, ап. ** сумата **7 732,48 лева**-главница, представляваща дължимо, но неплатено застрахователно обезщетение по договор „Автокаско“ на моторно превозно средство от 25.09.2020 г., щета № ****, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба-**04.01.2022 г.** до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска като неоснователен-погасен **чрез прихващане** за разликата от уважения размер до пълния предявен размер от 9 210,04 лева.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК „ЗАД Булстрад Виена Иншурънс груп“

АД с ЕИК 000694286, седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Позитано“ № 5 **да заплати** на Н. М. Н. с ЕГН ***** и адрес гр. **, ул. „*****“ № **, ет. **, ап. ** сумата **913,13 лева**, представляваща направени по делото разноски за държавна такса, вещо лице и адвокатски хонорар, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 и 4 от ГПК Н. М. Н. с ЕГН ***** и адрес гр. ***, ул. „*****“ № **, ет. **, ап. ** **да заплати** на „ЗАД Булстрад Виена Иншурънс груп“ АД с ЕИК 000694286, седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Позитано“ № 5 сумата **113,37 лева**, представляваща направени по делото разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от иска.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на "Амиго Финанс" ЕООД (с предишно наименование „Мого България“ ЕООД) с ЕИК 204009205, седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Г. М. Д.“ № 16А в качеството на трето лице помагач по делото на страната на ответника.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Врачанския окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Районен съд – Враца: _____